

Szilágyság

Közeleti, közművelődési hetilap

Alapítási év 1883 XXVII. évfolyam Új sorozat

Ára: 2 lej

Előfizetőknek 1,7 lej

2016. szeptember 2.

35.

RMDSZ

COMMUNITAS
ALAPÍTVÁNY

BETHLEN GÁBOR
Alapítvány Zrt.

TÁMOGATÁSÁVAL

Olvasói levél

Mi tagadás érzelmileg nagyon sokat mond e két rövid szó azok számára akik több év óta távoztak el szülőföldjükről és már csak ritkábban térnek „haza” rövidebb időre. Így voltam ezzel magam is az elmúlt napokban, amikor – ha nem is túl messziről – csak Nagybányáról érkeztem a Tövisváti Napokra Szilágycsehbe.

Kellemes két derűs napot tölthettem szülővároskamban, mialatt alkalmam volt találkozni azokkal a régi barátokkal, rokonokkal is, akik megmaradtak a hazai környezetben.

Számos jól megszervezett programban volt része azoknak akik igyekeztek ott lenni mindegyik műsorszámban.

A Művelődési Házban kezdődött az elszármazottak köszöntése, ahol néhányan röviden beszámoltak az elmúlt évek alatti történekekről. Eközben a jelenlevők egy kis ünnepi műsorban (ének, vers) részesültek.

Nem volt nagyon sok idő hosszabban felidézni azokat az ifjúkori emlékeket, amelyek

ma is, több év után, oly elevenen élnek és kötnek a szülőföldhöz. Hiszen még a dülők, a szőlőhegyek és öreg fák is felidéznek a múlt időt. Persze mindenki másként éli meg a gyermek illetve ifjúkori emlékeit, de ugyanakkor sok közös vonás is létezik az egyik időszakban élők gyermekkori emléke között. Magam néhány szóban kifejtettem a jelenlevők előtt, hogy most idősödő korban egyre többször jutnak eszembe s gondolkodom szeretettel a gyermekkori itthon töltött évekre. Pedig voltak ám nehéz idők, főleg a háború idején, de még utána is éveken át amiről most idősülükben nem volt lehetőség bővebben beszélni a fiatalabb generáció előtt. Ők nem tudhatják (hála Istennek), hogy mi akkor tavasztól őszig, csak mezít láb járhattunk, ég iskolába is mert az egy pár cipő vasárnapra és ünnepekre kellet. A fő uzsonnánk iskolába egy- egy alma, dió és legtöbbször a lekváros kenyér volt. Az udvari kemencében káposzta levélen sült a jó málékenyér, amit nagyapámmal együtt hagymával, szalonnával,

Otthon voltam...

vagy frissen préselt olajjal oly szeretettel jó ízűen falatoztunk.

Később aztán, mint középiskolai diákok több alkalommal (csak a fiúk) öten-haton Zilahtól Szilágycsehig gyalog mentünk haza 32 kilométert, mert vágytunk az „otthon” melegét. Abból az iskolából, amely sajnos mára sem az alapító Wesselényi, sem az ott tanuló nagyköltőnk, Ady nevét sem tartotta meg.

De visszatérve a „Hazaváró” napokra, meg kell említenem azt a felemelő érzést, amikor az apró vasárnapi iskolás gyermekek felnőtt oktatóikkal együtt szép csöndben vonultak be a templomi istentiszteletre. Örömmel tapasztaltam, hogy van még Szilágycsehben utánpótlás a református közösség számára. Közénekként a gyermekek szép ünnepi kórusában gyönyörködhattunk, utána pedig a nemzeti ünnepünkhöz méltó ígéhirdetést hallattunk.

Természetesen elismerés illeti a szervezőket, akik két világháború hőseinek

méltó emlékművet emeltek, s amely a tervező és kivitelezők magas tudását dicséri.

Alkalmam volt továbbá az egykor elszármazott képzőművész egyéni kiállítását megtekinteni, ami szintén élményt jelentett minden jelenlévő számára. A délutáni előadás kapcsán, a kolozsvári operett néhány művésznének előadás kellemes perceket jelentett a szilágycsehi lelkes közönségnek.

Az eseménysorozatnak ugyancsak felemelő része volt, a néhány szilágysági település fiataljainak ének és néptánc előadása a helyi sportpályán, amelynek kapcsán tehetséges gyermekeket és felnőtteket láthattunk, s örömmel tapasztaltuk, hogy vannak, kik tovább vigyék nemzeti hagyományainkat.

Végül pedig ezúton is többünk nevében köszönetemet fejezem ki a szervezőknek nem kevés fáradsággal és feladattal járó munkájukért.

Varga Imre nyugdíjas
Nagybánya, 2016. augusztus 24.